

GAZETO ANDALUZIA

ESPERANTA
MONATA
REVUO
— —

JARO 1.^a

APRILIO DE 1910

NUM. 4.^a

ENHAVO

La Fojro de Seviljo.—La Kadiz'a golfeto.—Festeno de la Plej Alta Estajo.
La Esperanta himno.—Kroniko.—Anoncoj.

GAZETO "ANDALUZIA"

ESPERANTA MONATA REVUO

Organo de la grupoj de Cadiz kaj ĝhia regiono

STRATO M. TORRERO, 10.—SAN FERNANDO.—(CADIZ).

DIREKTORO-ADMINISTRANTO:

JOZEFO GARZON RUIZ

ABONPREZO			ANONCPREZO		
POR UNU JARO			POR UNU NUMERO		
	PTOJ.	SM.		POJ.	SM.
En Hispanujo.	3	1.20	1[2 pago	5	2
En Fremdlando.	3.50	1.40	1[4 »	2'50	1
			1[8 »	1.25	0'50

Malkaraj anoncoj por korespondado, 0.50 pesetojn (2 Spescentojn).

La Redakcia Komitato reservas al si la rajton korekti, akepti aŭ malkcepti la manuskriptojn.

"LA MALGRANDAJ INDUSTRIOJ"

2.^a AGUADA---(CADIZ)

Fabriko de fluidaj koloroj por industrioj; ellaboritaj per plej puraj materialoj, kaj je malalta prezo.

Oni preparas la sekvantajn kolorojn:

«Ideala» (zinka), Bonega (albajada), Ferrilina (feroksida), Griza, Alka, Okra, Nigra, Blua, Verda, k. c.

Oni vendas ilin, po galonoj, de malsamaj pezoj, laŭ la koloro.

Estas precipe rekomendinda la nomita **Ferrilina**, pro tio ke ĝi taŭgas por fisakpentraĵo sur fero, kalkoŝtono kaj ligno; kaj pro sia belega koloro. Ĝi kovras duoble ol minio, kaj kostas malmulte; rezultante po kvarono de ĝia valoro.

Ne konfuzu ĝin kun la ruĝteroj.

Oni vendas ilin, ĉe la Fabriko (2.^a Aguada.—Cadiz); ĉe la Deponejo en San Fernando (Cadiz), strato Glorieta, 7; kaj ĉe la drogvendejo de R. E. Casal, Strato Aranda, 2 kaj 4 (Cadiz).

La Fojro de Seviljo

Pasis la tagoj de la Sankta Semajno; revenis en siajn altarojn la sanktaj malgajaj figuroj kiuj rememoras al la popolo la superbelegan Pasion tragedion, kaj Seviljo, je la enirado de la Printempo, solenigas, sur sia famkonata Herbejo nomita «Sankt-Sebastiano», la feston plej anima, plej karakteriza, plej gaja, belega kaj luksa el tiuj, kiujn povas rigardadi homaj okuloj.

Ĉar dum la fojraj vesperoj oni povas diri ke la sunlumo, estinginte en la longa vespera krepusko, faris nur sin dividi tra la larĝa perimetro de la Herbejo lasante ŝirpecon en la brua krevsono de la artaj fajraĵoj, kaj alia en la miloj da festlumadoj kaj gassteloj; enloĝigante en la gagejo, la okuloj de la andaluziaj belulinoj, pri kiuj neniam kiel tiam oni povas diri ke «ili eltiras la proksimulon el liaj dometoj.» (1)

La propra nomita fojro komencas je la unuaj sunradioj: la brutarmastroj, la brokantistoj, la ĉirkaŭaj plugistoj, kiuj alkuras tien por aĉeti kaj vendi, estas frumatenumulaj gentoj, pro tio ke traŭtante pri komerco ne estas eble forgesi la mak-

(1) Hispana proverbo, ekvivalanta; Fari ke iu perdas la pacon, aŭ la vidmetodon kiun li havas nature.

La feria de Sevilla

Han pasado los días de Semana Santa; han vuelto á sus altares las sagradas y macilentas figuras que recuerdan al pueblo la sublime tragedia de la Pasión, y Sevilla, con la entrada de la Primavera, celebra, en su famoso Prado de San Sebastián, la fiesta más animada, más característica, más alegre, espléndida y lujosa que pueden contemplar humanos ojos.

Porque en noches de feria diríase que la luz del sol, al extinguirse en el largo crepúsculo vespertino, no ha hecho más que repartirse por todo el ancho perímetro del Prado, dejando un jirón en el ruidoso estallido de los fuegos artificiales y otro en las mil luminarias y estrellas de gas; albergándose en las alegres casetas llenas de luces y colores ó eligiendo, como mejor estancia, los ojos de las mujeres andaluzas, que nunca como en tales noches puede decirse que sacan al prójimo de sus *casillas*.

La feria propiamente dicha, comienza con los primeros rayos del sol; los ganaderos, los cambalaches, los labradores de las cercanías que acuden á comprar y vender, son gente madrugadora, porque tratándose de comerciar no es posible olvidar el adagio «á quien madruga Dios le ayuda».

simon, «al kiu leviĝas frumatene Dio helpas.»

Kaj tiel, la ĉefloko de la fojro apudestanta je le popola kaj famkonata Sankt-Bernarda kvartalo estas de la unuaj matenhoroj gaja kontratatcentro, kie valoras pli multe da mono ol la brutaro la spriteco kiu, unu kaj alia el la partoj malŝparas por laŭdi aŭ mallaŭdi la kvalitojn de la komercaĵo ĝis kiam ili interkonsentas en la ĝustan takson.

La fojro, matene, estas por la fojrantoj, same kiel vespere estas por la knabetoj kaj la gento kiu ne iris en la taŭran batalkurandon. Kiam oni devas ĝin vidi estas post kiam finis tiu festo. Alportu en Hispanujon la tutan lukson da veturiloj kaj ĉevaloj de la *Bois de Boulogne*, aŭ transportu en ĉi tiu la tutan ĉarmon kaj la tutan helecon de Hispanujo, kaj vi havos la fojron de Sevilo je la elirado de la taŭra ludbatalo. La matena krepusko portis la sinjoraron, la belegajn virinojn, la admirantajn anglojn, la andaluzianojn fierajn pro ilia patrujo, ĉiam malavarajn dum la fojraj tagoj; kiam la naturo ne estas avara, ankaŭ gaj filoj ne estas tiaj.

La centra promenejo estas plena je veturiloj, kaj la veturiloj je belulinoj; post malmulte oni ekbruligas la lanternojn kaj gasstelojn; la veturiloj malaperas unu post la alia, kaj la movado kaj animeco

Y así el Real de la feria, lindando con el barrio popular y famosísimo de San Bernardo, es desde las primeras horas de la mañana alegre centro de contratación, donde vale mucho más dinero que las reses el ingenio que de una y otra parte se derrocha para a'abar ó deprimir las cualidades de la mercancía hasta llegar al justiprecio.

La feria por la mañana es de los feriantes, como la feria por la tarde es de los chiquillos y de la gente que no ha ido á los toros. Cuando hay que verla es después que se acaba esta fiesta. Traed á España todo el lujo de coches y cabal os del *Bois de Boulogne*, ó llevad á éste toda la gracia y toda la hermosura de España y tendreis la feria de Sevilla á la salida de los toros. El crepúsculo matutino llevó el comercio á la feria; el crepúsculo vespertino lleva el señorío, las mujeres guapas, los ingleses admirados, los andaluces orgullosos de su tierra, espléndidos siempre, y más espléndidos en los días de feria; cuando la naturaleza no es avara, tampoco sus hijos lo son.

El paseo central está lleno de carruajes y los carruajes de hermosas; poco después las farolas y las estrellas de gas se encienden. los vehículos desaparecen uno á uno y el movimiento y la animación se

koncentriĝas en tiuj delikataj nes-toj, per kanabtoloj kaj tabuloj fari-taj, kiuj estas nomitaj *casillas* (ba-rakdometoj), kaj kiuj ordaranĝis sub la arboj, kvazaŭ la tendoj de wal-kiria kaj gnoma militistaro.

Simpla laŭtondila tegmento, de kie pendas lucerno kaj hederkor-betoj, kovras tiujn loĝejojn kva-zaŭ ensorĉe starigitajn, en kiuj ne mankas la eleganta kandeltableno nek la plumfaskofigure ornamita spegulo. Inter tiuj kvar toloj oni vidas ofte la plej heterogenajn kaj kuriozajn tipojn. Jen sin lulas apat-ie, je angulo, rondbrusta kaj mal-grandpieda belecafektulino, per kiuj vestornaĵoj kaj pendaĵoj ludas malkvietema leporhundeto; jen grupiĝas ĉe la pordo kvar aŭ ses gajaĵ kaj decidaĵ junulinoj, kiuj mokas je ĉiuj, kiuj trairas tiun pro-menejon, kaj restigas ravita la fremdulon, kiu surprizas dum lia traŭro ilian nigran hararon kaj iliajn ŝiritajn kaj brilegitajn oku-lojn; jen oni aranĝas ĉe tiu ĉi flan-ko veran familian *soirée* en kiu oni dancas kaj oni kantas laŭ rigo-ra interalternado; jen oni vidas, en proksima barakdometo, diversajn gejunulojn, ridantajn kaj babilan-tajn kiel papagetoj, dum iliaj pa-troj dormemas agrable sur apog-seĝoj; jen, fine, resonas malproksi-me la militaj muzikbandoj, kiuj ba-tas la takton de rigodono aŭ *lance-*

reconcentran en esos primorosos nidos de lona y tablas que se llaman *casillas* y que se escalonan bajo los árboles como las tiendas de un ejército de walkyrias y de gnomos.

Una sencilla techumbre de tije-ra, de la que penden lámparas y cestillas de hiedra, cubre aquellos aposentos levantados como por en-canto, en los que no falta el vela-dor elegante ni el empenachado es-pejo. Entre aquellas cuatro telas suelen verse los tipos más hetero-géneos y curiosos. Ora se mece in-dolentemente en un ángulo una maja de redondo seno y pié dimi-nuto, con cuyas randas y caireles juega un lebrellito travieso; ora se agrupan á la puerta cuatro ó seis jóvenes alegres y decidoras, que se burlan de cuantos transitan por aquella parte y dejan emboba-do al extranjero que sorprende al paso sus matas de pelo negro y sus ojos rasgados y centelleantes; ya se forma en este lado una verda-de-ra *soirée* familiar en que se toca, se baila y se canta por riguroso turno; ya se vé en una casilla pró-xima á varios jóvenes de ambos se-xos, que rien y charlan como co-torras, mientras que sus papás dor-mitan en las butacas agradable-mente; ya resuenan, en fin, á lo le-jos las bandas militares, que mar-can los compases de un rigodón ó de unos *lanceros*, bailados con to

ros (lancosoldatoj) (1), dancitaj laŭ ĉiuj etiketaj reguloj, en la barakdometoj de la amuzkazinioj.

Aliflanke el la fojro, la kringejoj vokas la maldormemulojn. La simpla moveblfajrujo daŭras fajranta dum la tri tagoj, kaj kvazaŭ inda oferistino de tiu sanktega fajro, la kringofaristino, vestita per perkalarobo kaj silka koltuko, ne ĉesas allogi klientojn, kiuj sidantaj antaŭ blankega tablotuko, kiu kovras simplan pintablon, eltrinkas dekduon post dekduo da kringoj, akompanante ilin per ekglutoj da brando.

¡La fojro de Sevilo! Antikvega spektaklo, temo multfoje ekspluatita de la verkisto, festo milfoje priskribita de la gazetisto, sed temo, spektaklo kaj festo ĉiam novaj, ĉar ili estas la eterna juneco, la eterna gajeco, la eterna andaluzia malavareco, sin ripetanta generacie post generacie; kio neniam povas maljuniĝi.

J. GARZON (*tradukis.*)

(1) Danco nomita en Hispanujo tiama-niere; kaj kiu estas simile al rigodono.

La Kadiz'á golfeto

Oni devas ĝin vidi enirante en ĝin de la Oceano. Belegaj lokoj, mirindaj perspektivoj estas multaj en ĉi tiu feliĉa regiono; sed neniu en kiu la sufiĉegeco da suno tiel beligas la plej signifikajn, detalojn de la pejzaĝo. Ĉar kvankam ne mal-

das las reglas de la etiqueta en las casetas de los círculos de recreo.

En otro lado de la feria las buñoleras llaman á los trasnochadores.

El sencillo anafre no deja de arder en los tres días, y como digna vestal de aquel fuego sagrado, la buñolera, con su bata de percal y su pañolillo de seda al cuello, no cesa de atraer parroquianos, que sentados ante el albo mantel que cubre una sencilla mesa de pino consumen docenas y docenas de buñuelos, acompañándolos con tragos de aguardiente.

¡La feria de Sevilla! Espectáculo antiquísimo, tema mil veces explotado por el escritor, fiesta mil veces descrita por el periodista, pero tema, espectáculo y fiesta siempre nuevos, porque son la eterna juventud, la eterna alegría, la eterna esplendidez andaluza, repitiéndose de generación en generación; lo que no envejece nunca.

L. ROYO VILLANOVA.

La bahía gaditana

Se la debe ver, al entrar en ella desde el Occéano. Lugares deliciosos, perspectivas admirables existen muchas en esta afortunada región; pero ninguna donde la abundancia de sol embellezca tanto los más insignificantes detalles del pai-

grandigante la poezion kaj la belecon de la malglataj regionoj Norda kaj Okcidenta de Hispanujo, estas necese konveni pri tio, ke ne ekzistas pli delikata gamo ol tiu de la rava luma kontrastoj. Majesta, terura estas la torrento serpentanta inter krutaj ŝtonegoj, blekega kaj kristala ĝis kiam ĝi mortas kviete en centjara arbarego da kverkoj kaj kastanujoj; belegaj riverenfluoj tiuj de la Galizia marbordo; ĉio ĉi tio estas vere superbelega, sed per superbelego tiel treĝeniganta kiel plaĉanta, eble pro la malgajeco de la malvarma kaj nubhava enaero.

La forigo de melankolio estas la karaktero de nia patrujangujo, Mi eniris en mia adorinda golfeton, dum tagiĝo, malmulte da minutoj post la eklumado de la suno; kaj staranta sur la ferdeko, kune kun aliaj ŝipvojaĝantoj ni atente rigardis la belecon de la rodo, kiu etendas antaŭ niaj okuloj; per la purega urbo, dekstre, kronita de terasoj kaj blankaj tuketoj, kvazaŭ ili elirus el la maro kaj tiu ĉi kisu ilian murzonon; maldekstre Sanlukar de Barameda, Rota, Ĉipiona. La Haveno, belaj, malgrandaj urbetoj, blankaj kiel kolomboj, kuŝitaj sur la marbordo mem, inter pinaroj, kaj verdebenaĵoj, kaj pli interne, ĉe la fundo, la «Karaká», ŝipkons truejo, la Sankta-Ferdinanda urbo kaj ĝia marmarĉaro, kun la laŭnegaj salaj piramidoj kaj la sabla terkolo kunanta la ĉeburbon samtempe kiam sirmanta la golfeton je la bravezo de la Atlantiko. Nuancu ĉi tio per la ĉielarkoloroj de la lumo; kiu sin disigas kien ajn, ruĝiganta la domojn, kreskaĵetojn, akvon kaj teron, imagu varmetan kaj intenso-

saje. Porque, aun sin disminuir la poesía y la belleza de las accidentadas comarcas del Norte y Oeste de España, es preciso convenir en que no existe gama más delicada que la de los deliciosos contrastes de luz. Majestuoso, terrorífico es el torrente que serpentea entre riscos, rugiente y cristalino, hasta morir plácidamente en selva secular de robles y castaños; bellísimas rías las del litoral galaico; todo esto verdaderamente es sublime, pero de una sublimidad que abruma tanto como deleita, quizás por efecto de las tristuras del ambiente frío y nuboso.

La ausencia de melancolía es el carácter de nuestro rincón. Yo entré en mi adorada bahía, en una amanecido, pocos minutos después de fulgir el sol; y de pié en la cubierta del barco, en unión con otros pasajeros, admiramos la belleza de lo rada que se abría ante nuestros ojos; con la ciudad pulquérrima á la derecha, coronada de azoteas y blancas torrecillas, que parecían como si surgieran del mar y éste besara su recinto; á la izquierda, Sanlúcar de Barrameda, Rota, Chipiona, el Puerto, lindos pueblecitos, blancos como palomas, tendidos en la misma playa, entre pinares y verdes planicies y más al interior, en el fondo, el Arsenal de la Carraca, la ciudad de San Fernando y su marisma, con las niveas pirámides de sol y el itsmo de arena que lo une á la capital, al par que abriga á la bahía de la bravura del Atlántico. Matizad todo este conjunto con las irisaciones de la luz que se quiebran en destellos por doquiera, arrebolando las casas;

Gazeto Andaluzia

doran atmosferon, per tiu pika deveno de marmarĉoj, kaj vi havos, per ĉio to ĉi, palan ideon pri mia malgranda patrujo, kio ne meritperdas pri la belegaĵoj de la Blua marbordo.

Lumo kaj varmo, pasio kaj gajeco; Naturo, tremnova per kiso de la fruktiganta suno; tio ĉi estas Andaluzio, kaj tio ĉi kio per belega montraĵo, prezentas la Kadiz'a golfeto.

E. LLANAS.

FESTENO ĈE LA PLEJ ALTA ESTAĴO

(Imitajho al samnoma peco el «Versajhoj en prozo» de Turgenev, tradukita de Kabe.)

Dedehita al mia kara amiko Sr. Garzon Ruiz

Iam la plej alta Estaĵo donis en sia lazura palaco grandan festonon.

Ĉiuj lingvoj estis invititaj. Kunne kuu ili venis ankaŭ aliaj amikoj kaj konatoj.

Kunvenis tre multaj lingvoj—mortintaj kaj vivaj, naturaj kaj artefaritaj. Kiel decis al lingvoj ili multe interbabilis; malgraŭ la malsameco ili bone komprenis unu la alian. Tio, do, estis Babelturo pri la multlingveco, sed ne pri la ne komprenigeo.

Sed inter la invititoj la plej alta Estaĵo rimarkis du belajn, personojn, kiuj, ŝajnis, tute ne konis unu la alian.

La mastro prenis unu el la personoj je la mano kaj alkondukis al la alia.

«¡Reformo!»—diris li montrante la unuan—«¡Sukceso!»—aldonis, montrante la duan.

vegetaciones, el agua y la tierra; figuraos una atmósfera tibia y fuerte, con esa saturación acre de las marismas, y tendreis con todo esto una pálida idea de mi pequeña patria, que no desmerece de las esplendideces de la costa azul.

Luz y calor, pasión y alegría: la Naturaleza palpitante, al beso del sol que la fecunda; esto es Andalucía y esto es lo que en hermosa muestra ofrece la bahía gaditana.

E. LLAMAS.

FESTIN EN CASA DEL SER SUPREMO

(Imitación al trozo de igual nombre de «Versos en prosa» de Turgenev, traducida por Kabe)

Dedicado á mi querido amigo Sr. Garzon Ruiz.

Un día el Ser Supremo dió en su palacio azul un gran festín.

Todas las lenguas habian sido invitadas. Juntamente con ellas vinieron también otros amigos y conocidos.

Reuniéronse muchas lenguas,—muertas y vivas; naturales y artificiales. Como conviene á las lenguas, charlaron mucho entre sí; á pesar de la desigualdad, se comprendieron bien una á la otra. Aquello, pues, fué una Torre de Babel, por la multitud de lenguas, aunque no por la incompresión.

Pero entre los invitados el Ser Supremo notó á dos bellas personas, quienes parecieron no conocerse en absoluto una á la otra.

El patrón tomó de la mano á una de las personas y la condujo hácia la otra.

«¡Reforma!»—dijo, mostrando á la primera—«¡Exito!»—agregó, mostrando á la segunda.

Ambaŭ personoj ekstreme ekmiris: de la tempo, kiam ekzistas lingvoj, kaj longe jam lingvoj ekzistas, unuafoje ili renkontis unu la alian.

VICENTE INGLADA.

LA ESPERANTA HIMNO

La Espero

En la mondon venis nova sento
Tra la mondo iras forta voko;
Perflugiloj de facila vento
Nun de loko flugu ĝi al loko.
Ne al glavo sangon soifanta
Ĝi la homan tiras familion;
Al la mond' eterne militanta
Ĝi promesas sanktan harmonion
Subla sankta signo de l'espero
Kolektigas pacaj batalantoj,
Kaj rapide kreskas la afero
Per laboro de la esperantoj.
Forte staras muroj de miljaroj
Inter la popoloj dividitaj;
Sed dissaltos la obstinaj baroj,
Per la sankta amo disbatitaj.
Sur neŭtrala lingva fundamento,
Komprenante unu la alian,
La popoloj faros en konsento
Unu grandan rondon familian.
Nia diligenta kolegaro
En laboro paca ne lacigos
Ĝis la bela sonĝo de l'homaro
Por eterna ben' efektiviĝos.

L. L. ZAMENHOF

Kroniko

Ĉe la Ĝenerala kunsido solenigita de la Hispana Societo por la propagando de Esperanto la 21an tagon de la lasta Marto, estas aprobita,

Ambas personas admiráronse en extremo: desde el tiempo que existe las lenguas, y ya existen desde antiguo, encontraba por primera vez una á la otra.

VICENTE INGLADA.

EL HIMNO ESPERANTISTA

La Esperanza ⁽¹⁾

Un nuevo sentimiento llega al mundo;
sonora voz sobre la tierra vibra;
presuene por los ámbitos del orbe
sobre las alas de una suave brisa!

Tal emoción no impulsa hácia el acero
que anhela sangre, la humanal familia
sino que al mundo que constante lucha
una era promete de armonía.

En torno del pendón de la Esperanza
hémos aquí los de la lid pacífica;
¡el santo ideal abarcará la tierra
por la labor de los esperantistas!

Robustos muros milenarios tienen
los pueblos divididos todavía;
mas, se derrumbarán estas murallas
bajo la fuerza del amor bendita.

De una lengua neutral sobre la base
se entenderán los pueblos; vendrá el día
en que por voluntad, con entusiasmo,
formarán todos una gran familia.

Nuestros amigos, siempre infatigables,
irán siguiendo su labor pacífica
hasta que el sueño hermoso de los hombres
con bendición eterna tome vida.

(1) Traducción de D. Jaime Pomar.

Crónica

En Junta General celebrada por la Sociedad española para la propaganda del Esperanto el 21 de Marzo último, ha sido aprobado

laŭ malgrandaj ŝanĝoj en ĝia artikolaro, la Regularo kies projekton publikigis nia estimata kolego «La Suno Hispana» en ĝia 75ª numero de tiu monato. Plie, oni decidis ke estu publikigota la Jarlibro de la Societo, estas elektita nova Direkta komitato kaj ankaŭ konstanta komitato por propagando kaj organizado, laŭ la jena formo:

Direkta Komitato por la dujaro 1910.-II.^a

Prezidanto; S^o Manuel Esteban, el Burgos. Vicprezidanto: S^o Rafael Mejorada, el Burgos. Voĉdonantoj: S^oj Vicente Alonso, Carlos Duquesnay kaj Rogelio Pérez, el Burgos; José Ramón Ortiz, el Alicante; Juan Bausells, el Barcelona; Andrés Rosique el Cartajena; Cesáreo Huecas, el Gerona; José Perogordo, el Madrid; kaj Julio Belenguer, el Teruel.

Konstanta Komitato por propagando kaj organizado.

Soj Ricardo Codorniu, el Murcia kaj Roman Ayza, el Madrido, eksprezidantoj de la Societo; Antonio Guinart, el Utiel, Rafaelo Duyos, el Valencio kaj Ignacio Casas, el Burgos, ekssekretarioj de la sama; Vicente Inglada, el Valencia kaj Antonio López Villanueva, el Murcia, el la Internacia Lingva Komitato; José Garzón y Ruiz, el San Fernando; Augusto Jiménez Loira, el Valencia; Norman Maclean, el Aguilas; José Roselló Ordinas, el Palma de Mallorca; Alfonso Sabadell, el Barcelona; kaj Fernando Soler y Valls, el Enguera. aŭtoroj de lernolibroj aŭ literaturaj verkoj

con pequeñas modificaciones en su articulado, el Reglamento cuyo proyecto publicó nuestro estimado colega *La Suno Hispana* en su número 75 de dicho mes de Marzo. Además se acordó la publicación del Anuario de la Sociedad; fué elegida nueva Junta Directiva y también la Comisión constante para la propaganda y organización en la siguiente forma:

Junta Directiva para el bienio 1910-II

Presidente: D. Manuel Esteban, de Burgos.

Vicepresidente: D. Rafael Mejorada, de Burgos.

Vocales: D. Vicente Alonso, don Carlos Duquesnay y don Rogelio Pérez, de Burgos; don José Ramón Ortiz, de Alicante; don Juan Bausells, de Barcelona; don Andrés Rosique, de Cartagena, don Cesáreo Huecas, de Gerona; don José Perogordo, de Madrid, y don Julio Belenguer, de Teruel.

Comisión constante de propaganda y organización

D. Ricardo Codorniu, de Murcia y don Román Ayza, de Madrid, ex-presidentes de la Sociedad; don Antonio Guinart, de Utiel; don Rafael Duyos, de Valencia y don Ignacio Casas, de Burgos, exsecretarios de la misma; don Vicente Inglada, de Valencia y don Antonio López Villanueva, de Murcia, del Comité internacional de la lengua; don José Garzón Ruiz, de San Fernando; don Augusto Jiménez Loira, de Valencia; don Norman Maclean, de Aguilas; don José Roselló Ordinas, de Palma de Mallorca; don Alfonso Sabadell, de Barcelona y don Fernando Soler y Valls, de Enguera, autores de obras de enseñanza ó li-

sufiĉaj meritindaj; kaj Manuel Benavente, el Murcio; Paul Linares, el Córdoba; kaj Eugenio Calvo Blasco, el Zamora, distingintaj el la divastigantaj membroj Plie, la Prezidanto kaj Sekretario de la Direkta Komitato.

* *

Ni ricevis ekzempleron el la bela broŝuro eldonita de nia estimata samideano, la direktanto de «La Suno Hispana», S.^o Aŭgusto Jimenez Loira, kaj kiun ni anoncas en alia lokode tiu ĉi numero. Ĝienhavas nomojn kaj adresojn de pli ol 1.800 hispanaj geesperantistoj, kaj estas delikate presita. Ni varme rekomendas ĝian akiron; same kiel petegas de ĉiuj niaj samideanoj, ke ili bonvolu sendi iliajn adresojn al la aŭtoro, por ke li povu korekti eblajn erarojn kaj omitojn, en la sekvantaj aldonoj.

Presejo LA UNION, F. Fontecha, 4.—Cádiz.

terarias de suficiente mérito; y don Manuel Benavente, de Murcia; don Paul Linares, de Córdoba, y don Eugenio Calvo Blasco, de Zamora, que se han distinguido entre los miembros propagandistas. Además el Presidente y Secretario de la Junta Directiva.

* *

Hemos recibido un ejemplar del bonito folleto editado por nuestro estimado compañero el director de «La Suno Hispana» D. Augusto Jimenez Loira, y que anunciamos en otro lugar de este número. Contiene nombres y direcciones de más de 1.800 esperantistas españoles, y está primorosamente impreso. Recomendamos calurosamente su adquisición; así como suplicamos á todos nuestros compañeros que envíen sus direcciones al autor, para que pueda corregir posibles errores y omisiones en los sucesivos suplementos.

Imp LA UNION, F. Fontecha, 4.—Cádiz

NOMARO

de Sinjoroj dizirantaj korespondadi kun alilanduloj

La prezo por unu enskribiĝo en tiu ĉi fako estas 0,50 Pesetoj (2 spescetoj). La literoj P. K. montras la deziron interŝanĝi ilustritajn poŝtkartojn; P. M. poŝtmarkojn, kaj L., leterojn.

S.^{ro} Muñoz y Muñoz (Domingo).—Str. Colon, 44.—San Fernando (Cadiz).—P. K.

» de la Peña, Velez-Bracho (Rodrigo).—Str. Ceballos, 12.—Cadiz. P. K.

» Bedrich Krepinsky (Ph. Mr.) *Farmacisto*.—Rokytnice Bohemujo.—(Austrujo).—P. M.

S.^{ro} Buerbaum (Leonard) *Historiisto*.—Moretus lei, 60.—Antverpeno.—P. K.

La Esperanta signo

MODELO «ĈEFEĈ»

Representanto por la vendado en Andaluzio

S.^o Josefo Garzon Ruiz

Muñoz Torrero, 10

San Fernando (Cádiz)

Jam estas preta kaj oni vendas po, 0'60 pesetoj ĉiu ekzemplero, la

“Adresaro de Hispanaj Geesperantistoj,,

Sin turnu al la Administracio de «LA SUNO HISPANA»; Strato Pintor López. 3.—Valencia. Rabato da 10, 15, 20 kaj 25 p%, se oni aĉetas respektive 2, 3, 4, 5 aŭ pli da ekzemplerojn ĉiumende.

S.^o PASTRO

Profesoro pri modernaj lingvoj, entenate Esperanta, Hispana, Franca kaj Angla lingvoj, sin proponas por Lernejo, Liceo, aŭ familio, eksterlande. Sin turnu al ĉi tiu Redakcio: Muñoz Torrero, 10.—San Fernando (Cadiz).

La adreso por korespondadi kun S.^o Vicente Inglada Ors, Staba Kapitano, estas nun, **Estación sismológica, Toledo (Hispanujo).**

INTERNACIA SOCIETO

DE LA

==== **ESPERANTISTAJ JURISTOJ** ====

Societa Sidejo: CENTRA OFICEJO.—51, rue de Clichy.—PARIS

Ĝenerala Sekretariejo: 17, rue St. Eloi, Douai (Francujo)

Por ĉiuj informoj, sin turnu al S.^{ro} Garzon, Vic-Prezidanto por Hispanujo.—M. Torrero, 10.—San Fernando (Cadiz).